

סוף סוף שלֵכַת

מאת יהודה עמיחי

סוף סוף שלֵכַת

דברים רמים נאמרו בְּכָר

בְּשִׁבְחָם וּבְגִנְיָתָם שֶׁל עֲלִים נֹפְלִים אֵלֶּה.

זֶמַן לֹא כַּסְנוּכִים

שֶׁל מְחֹג

בְּקִרְקִס הַשָּׁעוֹן.

אֵלֶּה בְּתַנְעוּת שֶׁל נְפִילָה:

קִיּוּם קִיּוּם.

אֲנִי נִמְצָא עֲכָשׁוּ בְּעִיר,

שְׂאֵנָשִׁים מִפְּחָדִים לְחַיּוֹת בַּת,

עִם אִשָּׁה שְׂאִינָה מִפְּחָדָה

לְחַיּוֹת אִתִּי

בְּעִיר שְׂאֵנָשִׁיהַּ מִפְּחָדִים.

וְעַתָּה בְּשִׁבְתִּי בַּפָּרֶק

עִם תְּחִלַּת הַשֵּׁלֶכֶת

אֲנִי מוֹדֵד אֶת הַזְּמַן,

לֹא הַזְּמַן הַמְדֻיָּק,

אֵלֶּה בְּדֶרֶךְ רֹעִים עֲרֻבִים

הַאוֹמְרִים: בְּמִרְחָק שְׁמִי סִינְרִיזָה.

אֲנִי אוֹמֵר: בְּמִרְחָק עַץ הַגִּלְמוֹד,

אוֹ: כְּשֶׁהִתְדַהַר יֶאֱבֵד

אֶת אַחֲרוֹן עֲלִיוֹ.